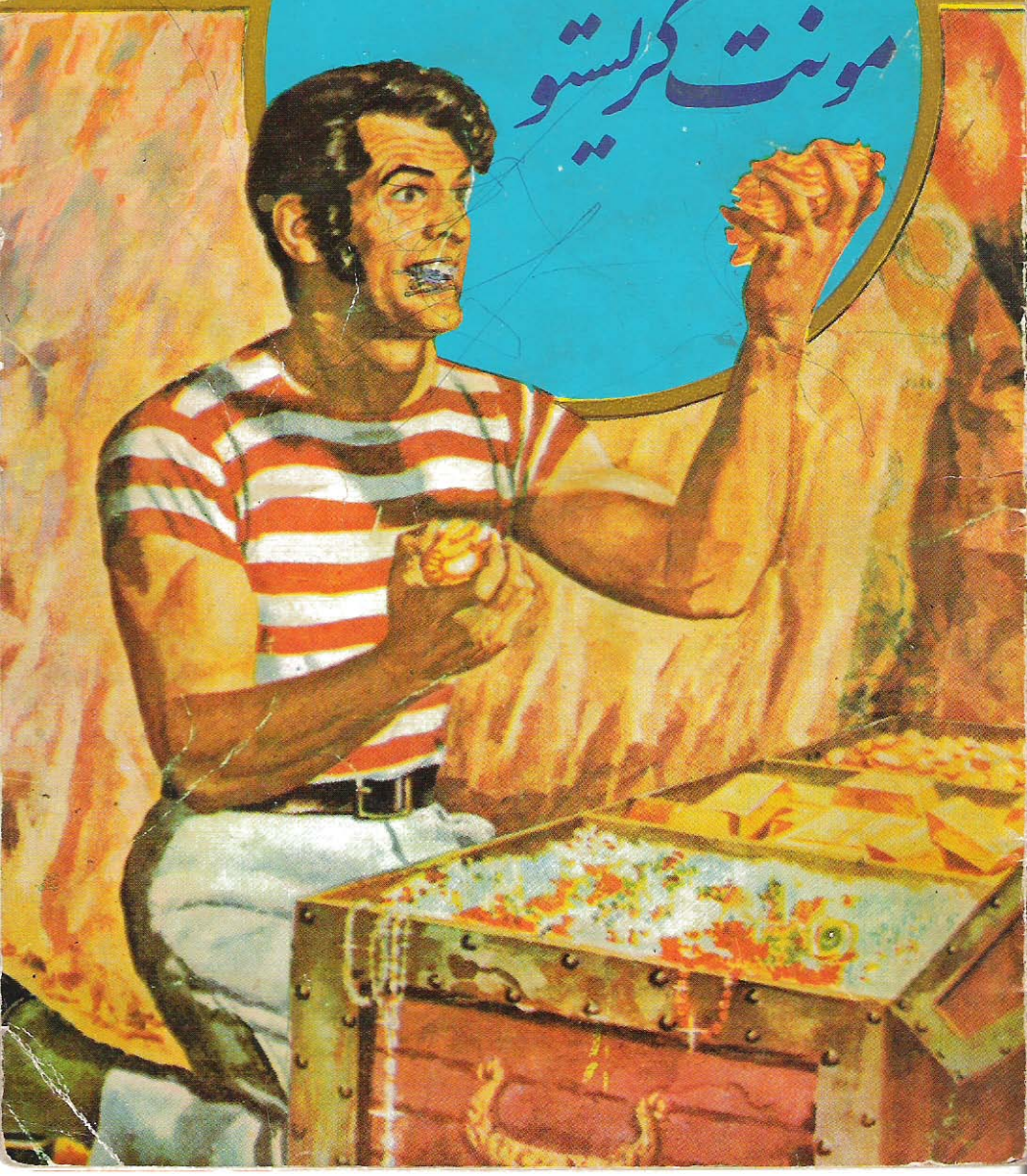

کتابهای طلایی

۵۴

کنت
مونته کرستو

کنت مونٹ کریستو

ترجمہ: محمد رضا جعفری

«در سال ۱۸۱۵، دو سازمان سیاسی بزرگ در فرانسه فعالیت
 «می کردند: سلطنت خواهان که از لوئی هجدهم جانبداری
 «می کردند... و هواخواهان ناپلئون که طرفدار ناپلئون بناپارت
 «بودند. اما، از وقتی که ناپلئون شکست خورده بود و به جزیره
 «الْب» تبعید شده بود جانبداری از او گیاه سیاسی به شمار می آمد.»

چاپ اول ۱۳۴۵

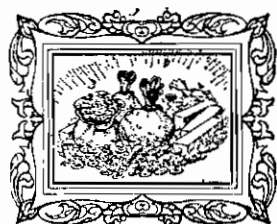
چاپ سوم ۱۳۵۴

سازمان کتابهای طلایی

وابسته به «مؤسسه انتشارات امیرکبیر»

چاپ سپهر

در روز ۲۸ فوریه سال ۱۸۱۵
یک کشتی باری بنام «فرعون» یک روز
دیرتر از موعد به بندر ماری رسید.
ادموند دانته، دستیار ناخدا که نوزده

سال بیش نداشت، روی عرشه کشتی ایستاده بود:

... صاحب کشتی، موسیو مورل، از ساحل روی عرشه کشتی آمد و پس
از احوال‌پرسی از ادموند دانته پرسید: «ادموند، چرا اینقدر دیر کردید؟ چرا
محیط کشتی اینطور غیر عادی و غم‌انگیز است؟»

ادموند جواب داد: «عالیجناب! بدبختی بزرگی به ما روی آورد، در راه
برگشتن، ناخدا تب‌مغزی کرد و از دنیا رفت. او در وقت مرگ از من خواست
که یک نامه برایش به جزیره الب ببرم. برای همین بود که دیرتر آمدم.
چون من این کار را وظیفه وجدانی خود می‌دانستم.»

مسیو مورل گفت: «کار درستی کردی، هر چند که ممکن است این کار
برایت دردسر درست کند!»

«من کاری نکردم! حتی نمی‌دانم توی پاکت چه بود. و نمی‌دانم توی
این نامه‌ای که از الب به من دادند تا به پاریس برسانم چه نوشته‌اند!»
در این وقت مرد دیگری به آنها نزدیک شد.

ادموند گفت: «آه، این مسیو دانگلار سرپرست حمل و نقل کشتی است.
او گزارش کامل سفرمان را به شما می‌دهد. من باید بروم لنگرها را بازرسی
کنم.»

وقتی که ادموند رفت، مورل به دانگلار گفت: «ادموند کاملاً وظیفه‌اش
را می‌فهمد.»

دانگلار جواب داد: «بله. جوانها همیشه مغرورند. او خیال می‌کند
ناخدای جدید کشتی است.»

مورل گفت: «و هست... البته همینکه قرارداد ببندیم.»

*

چند ساعت بعد، دانتبه به دیدن پدرش رفت. دانگلار با خشم و حسادت به او نگاه می‌کرد و پیش خودش می‌گفت: «او هنوز ناخدا نشده است. اگر من ناخدا بشوم، او سرکار فعلی‌اش می‌ماند. حتی ممکن است مقامش پایین‌تر هم بیاید. من باید ناخدای کشتی بشوم.»

*

دانتبه به خانه پدرش رفت. خانه کوچک و محقری بود که کهنگی آن از دیوارهایش معلوم می‌شد. ادموند کمی غذا و یک بطر شراب خریده بود. با پدرش سر میز غذا نشست و سرگرم صحبت شد: «پدر! ممکن است من ناخدای کشتی شوم. همینکه قدری پول به دستم بیاید یک خانه تازه برایت می‌خرم که باغچه هم داشته باشد.»

پدر گفت: «آه پسر! خدا مرا به دست پسر خوشبخت می‌کند!» ادموند پس از دیدار پدرش به سراغ نامزد خود «مرسده» رفت. مرسده در آن وقت با پسر عمویش فرناند سرگرم گفت‌وگو بود:

«فرناند! صد بار به تو گفتم، باز هم می‌گویم که من با تو عروسی نمی‌کنم!»

«اوه، مرسده! ده سال است که خواب می‌بینم شوهر تو شده‌ام.»

«من هیچوقت به تو وعده ازدواج نداده بودم. فرناند! تو می‌دانی که من دانتبه را دوست دارم.» بعد، ناگهان ادموند وارد شد و فریاد زد: «مرسده! و مرسده را در آغوش گرفت.

فرناند با رنگ و روی پریده، در حالیکه می‌لرزید، آنها را نگاه می‌کرد. پس از لحظه‌ای ادموند چشمش به فرناند افتاد و پرسید: «این آقا کیست؟»

مرسده گفت: «پسر عمویم از یادت رفته؟ فرناند، بیا و با ادموند دست بده!»

فرناند که از حسادت گیج شده بود به آنها محل نگذاشت و بی درنگ از خانه بیرون رفت و مثل دیوانه‌ها دوید، تا به حیاط کافه بندر رسید. دنگلار پشت میزی نشسته بود. همینکه فرناند را دید او را صدا کرد و گفت: «فرناند! با دوست دنگلار سلام و احوال پرسی نمی کنی؟ بیا یک گلاس شراب بخور!» فرناند نشست و یک گلاس شراب نوشید. دنگلار رو کرد به او و گفت: «قبایه‌ات مثل قیافه عشاق شکست خورده است.»

فرناند با ناراحتی جواب داد: «من امیدم را از دست داده‌ام. دانت و مرسده همین روزها باهم عروسی می کنند.» دنگلار گفت: «چرا جلوشان را نمی گیری؟»

فرناند مشتها را گره کرد و گفت: «می خواستم با خنجر دانت را بکشم. اما مرسده گفت که اگر بلایی به سر ادموند بیاید، او هم خودش را می کشد!» دنگلار با لبخندی شیطانی گفت: «لازم نیست دانت بمیرد. زندان هم می تواند آنها را از هم جدا کند.»

فرناند با تعجب گفت:
«اما او نه آدم کشته و نه دزدی کرده.»

دنگلار که هنوز همان لبخند شیطانی را بر لب داشت جواب داد: «اگر بفهمند که او به جزیره الب رفته و یک نامه گرفته که به پاریس برساند، او را به جرم

«طرفداری از بناپارت» دستگیر می کنند و به زندان می اندازند.»

فرناند پیشنهاد دنگلار را پذیرفت و دنگلار یک نامه بی امضاء برای رئیس دادگاه نوشت و فرناند آن را به دست او رساند. ادموند دانت و مرسده قرار گذاشته بودند که فردای آن روز با یکدیگر عروسی کنند.

در ساعت مقرر همه چیز آماده بود که ناگهان ضربه‌ای به در خورد.

ادموند در را باز کرد. سه پاسبان و یک مرد در لباس شخصی به درون خانه آمدند. مرد پرسید: «ادموند دانتۀ کیست؟»

ادموند جواب داد: «من هستم!»

مرد گفت: «ادموند دانتۀ، به نام قانون شما را بازداشت می‌کنم.»

پاسبانها ادموند را

گرفتند. ادموند فریاد زد:

«من؟ مگر چه کرده‌ام؟»

مرد گفت: «در بازپرسی

می‌فهمی!»

*

دانتۀ را نزد ژراردو -

ویلفور، دستیار دادستان بردند.

هر چند پدر ویلفور، مسیو

نوارتیه از طرفداران ناپلئون

بود، اما خود او از طرفداران

پروپاقرص لویی هجدهم به

شمار می‌رفت.

ویلفور به ادموند گفت: «راست و پوست کنده به من بگو. در این نامه چه

نوشته شده که باعث شده ترا یکی از طرفداران بناپارت بشناسند؟»

ادموند پاسخ داد: «من بنا به تقاضای ناخدای کشتی که در حال مرگ

بود، به الب رفتم تا نامه‌ای را که او نوشته بود، به صاحبش برسانم. در آنجا

نامه‌ای به من دادند که آن را به شخصی در پاریس بدهم. چون این تقاضای

آخر ناخدا بود، آن را پذیرفتم.»

ویلفور گفت: «حرفت را باور می‌کنم. نامه را بده به من و آزاد شو.»

ادموند با خوشحالی نامه را به ویلفور داد. نامه باید به دست مسیو

نوارتیه پدر ویلفور می‌رسید. ویلفور در حالیکه نامه را می‌گرفت باشگفتی و حیرت

از ادموند پرسید: «این را خواندی؟ آن را به کسی نشان دادی؟»

«من نمی‌دانم چه چیزی در آن نوشته شده. اما به هیچکس هم آن را

نشان ندادم.»

ویلفور با شتابزدگی نامه را خواند. در نامه نوشته شده بود که ناپلئون

می‌خواهد به فرانسه بازگردد. ویلفور پیش خودش گفت: «اگر او از متن نامه خبر داشته باشد و بداند که نوارتیه پدر من است، باعث نابودی من می‌شود.»
 بعد به ادموند گفت: «من دیگر نمی‌توانم آنطور که تصمیم داشتم ترا بی‌درنگ آزاد کنم. تو باید تا شب در زندان بمانی!»
 سپس نامه را در آتش بخاری انداخت و به ادموند گفت: «می‌بینی که آن را از بین می‌برم. به من قول بده که از این نامه به کسی حرفی نزنی.»

«قول شرف می‌دهم!»

ویلفور پیش خودش فکر کرد: «نامه از بین رفته. حالا باید این مرد را فدای مقام و منافع خودم بکنم. باید او را به زندان ابد محکوم کنم تا موضوع آفتابی نشود.»
 بعد نگهبان را صدا زد و چیزی در گوش او گفت. نگهبان دانه را باخود برد.

دانه غروب را در زندان گذراند. وقتی که شب شد دو نگهبان آمدند و به او گفتند: «ما به دستور مسیو ویلفور به دنبال شما آمده‌ایم.»

دانته جواب داد: «من حاضرم!» اما برخلاف انتظارش او را سوار یک قایق کردند. پرسید: «مرا به کجا می برید؟»
جواب دادند: «به قلعه ایف.»

«اما آنجا برای

زندانیان سیاسی است. من که گناهی ندارم. مسیو- ویلفور به من قول داد که آزاد کند.»

یکی از نگهبانان گفت: «به ما مربوط نیست که او چه قولی به تو داده. ما دستور داریم ترا به قلعه ایف ببریم.»

دانته را به یک سیاهچال بردند. او تمام شب را در بیداری گذراند. مرتب از خودش می پرسید: «مگر من چه گناهی کرده ام که باید به این شدت مجازات شوم؟»

هفته ماه گذشت. در تمام این مدت خواب و خوراک و آرام و قرار نداشت. مثل یک جانور وحشی مدام در قفسش راه می رفت.

یک روز رئیس زندان به دیدار دانته رفت و از او پرسید: «چه آرزویی داری؟»

دانته گفت: «من یک مدرک می خواهم. می خواهم از من بازپرسی کنند. من بی گناهم و فدای یک دسیسه شده ام!»

رئیس زندان فهرست زندانیان را بازرسی کرد. در قسمت ادموند دانت، بخت ویلفور نوشته بودند: (دانت - ادموند. یکی از طرفداران پر و پا قرص بناپارت. باید سخت مراقبت شود). در حالی که سرش را با تأسف تکان می داد گفت: «مرد بیچاره! هیچکاری نمی شود برایت کرد.»

*

ادموند دانت چهار سال دیگر را در سیاهچال به سر برد. درد او درد کسی بود که از اوج اسیدواری، به ژرفنای ناامیدی فرو افتاده باشد. مدام پیش خودش می گفت: «من به سبب دشمنی در این دام بلا گرفتار شده ام. سرانجام یک روز انتقام خودم را می گیرم.» بعد افکار مرگ آور به مغزش هجوم آوردند. فکر می کرد تمام رشته هایی که او را به زندگی پیوند می دادند، پاره شده است و مرگ به او لبخند می زند و او را به سوی خودش می خواند. از شدت خشم و ناامیدی ظرف غذایش را به دیوار کوبید و پیش خود گفت: «آفتابگرستگی می کشم تا بمیرم!» ادموند آنقدر به این کار ادامه داد که سخت مریض و ناتوان شد و دیگر رمقی در او نماند. تا آستانه دنیای مرموزی به نام مرگ پیش رفت. ناگهان صدایی از دیوار کنار تختش به گوشش خورد. با خودش گفت: «یک زندانی است که دارد دیوار زندانش را سوراخ می کند و برای آزادی خود در تلاش است. اگر پیش او بودم چقدر کمکش می کردم!» بعد تلوتلوخوران به طرف غذایی که زندانبان برایش آورده بود، رفت. در این زمان تمام فکر و ذکرش این بود که: «باید زنده بمانم!»

سه روز گذشت و دانه قوای خود را دوباره به دست آورد. آن وقت به فکر کمک به زندانی دیگر افتاد؛ کوزه آبش را شکست و با تکه های آن و دستۀ ظرف غذایش شروع به کندن دیوار کرد. آنقدر کند، تا یکی از سنگهای دیوار زندان سست شد. کمی آن را تکان داد و بیرونش کشید و گفت: «خدا! رحمة کن. نگذار ناامید شوم!»

از آن طرف دیوار یک نفر پرسید: «چه کسی از خدا و ناامیدی حرف می زند؟»

چند دقیقه بعد، آن زندانی به زندان دانه راه یافت و گفت: «من پدر فاریا، یک کشیش ایتالیایی هستم. فکرمی کردم دارم دیوار خارجی زندان را می کنم.»

دانه ماجرای زندگی و زندانی شدنش را برای پدر فاریا تعریف کرد و گفت: «نمی دانم چه کسی مرا متهم کرده، من آدم مهمی نیستم!»

پدر فاریا که مرد هشیار و سرد و گرم چشیده ای بود گفت: «تو گفتی که چیزی نمانده بود کاپیتان کشتی شوی و با یک دختر دوست داشتی عروسی کنی. به نظر تو چه کسی جلوا این کار را گرفت؟»

ناگهان برقی در مغز دانه درخشید و گفت: «دانگلار؟ فرناندا! ...»

چرا مرا بدون بازپرسی محکوم کردند؟»

پدر فاریا به آرامی اما محکم و بی تردید گفت:

«چون نوارتیه یعنی گیرنده نامه، پدر ویلفور است.»

دانه با تعجب گفت: «پدر او! حالا همه چیز روشن شد. پس این دانگلار و فرناندا و ویلفور بودند که مرا زنده بگور کردند.»

پدر فاریا گفت: «متأسفم که چرا به تو کمک کردم تا حقایق را کشف کنی. حالا آرزوی جدیدی به قلبت راه پیدا کرده... آرزوی انتقام!»

پدر فاریا مردی بود که دانش فراوان داشت. در هشت سالی که از آن روزگذشت او همه دانشها و دانستیهای خود را به ادموند آموخت. در تمام این هشت سال نگهبانان قلعه ایف از راه پنهانی ای که دو زندان و دو زندانی را بهم مربوط می کرد بی خبر بودند.

یک روز پدر فاریا سخت بیمار شد. ادموند به بستر او رفت. پدر فاریا گفت: «ادموند، چیزی به مرگ من نمانده. باید به تو بگویم که من صاحب گنج بزرگی هستم که در غاری واقع در جزیره مونت کریستو پنهان کرده‌ام. پس از مرگ من گنج مال تو خواهد شد.»

بعد پدر فاریا راه پیدا کردن گنج را به ادموند یاد داد؛ اما ادموند که نمی خواست گنج را ببیند، گفت: «گنج مال تو است، دوست عزیزم، من هیچ حقی برای داشتن آنها ندارم.»

پدر فاریا گفت: «تو پسر من هستی. تو فرزندی هستی که در دوران زندانیم پیدایت کردم. خدا ترا فرستاده است که در اینجا مایه دلخوشی من باشی.»

همان شب پدر فاریا از دنیا رفت. نگهبانان متوجه شدند که او مرده است، جسدش را در یک کفن پیچیدند، سرکفن را دوختند، و جسد را برای دفن حاضر کردند. وقتی که نگهبانها رفتند دانه به زندان پدر فاریا رفت. وقتی او را در کفن پیچیده دید با خودش فکر کرد: «من نباید پس از تحمل این همه درد و رنج بمیرم. باید از جلادانم انتقام بگیرم.»

بعد پیش رفت و با چاقویی که از پدر فاریا به جا مانده بود کفن را پاره کرد. او می خواست خود را به جای مرده بگذارد چون هیچکس به جز مرده‌ها از سیاهچالها بیرون نمی رفت. جسد پدر فاریا را از کفن بیرون آورد و آن را به اتاق خودش برد. و پیش خودش این طور نقشه کشید که: جسد پدر فاریا را روی تخت خود می گذارم و خودم توی کفن او می روم. زمین نرم است، با چاقوی پدر فاریا می توانم گور را بشکافم و بیرون بیایم.

آنگاه به درون کفن رفت و سر آن را از داخل دوخت.

آن شب دو نگهبان کفن را بیرون بردند. اما آن را دفن نکردند، بلکه وزنه ای به کفن بستند و آن را به دریا انداختند. دریا، گورستان مرده های قلعه ایف بود.

پیش از آنکه وزنه بتواند ادموند را به کف دریا برساند او با چاقو کفن را

پاره کرد و بعد با شنا خود را به جزیره‌ای که در آن نزدیکی بود، رساند. وقتی که پایش به خشکی رسید اولین حرفش این بود: «خدا را شکر! نجات پیدا کردم.»

فردای آن روز عده‌ای قاچاقچی او را به کشتی خود سوار کردند. او به آنها گفته بود که کشتی‌اش غرق شده است. قاچاقچیان که چهره او را دیدند گفتند: «مثل راهنماست!»

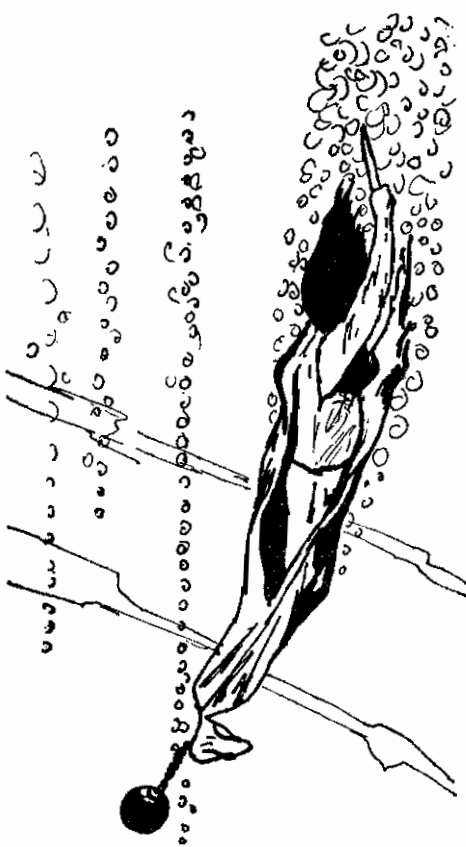
ادموند به آنها گفت که نذر داشته مدت ده سال موی سر و روی خود را نتراشد اما دیگر چیزی نمانده که ده سال تمام می‌شود. بعد پرسید: «امروز چه روزی است؟»

آنها جواب دادند:
«۲۸ فوریه ۱۸۲۹.»

ادموند با خود فکر کرد: «۱۴ سال از اولین روز بازداشتم می‌گذرد. چهارده سال! به سر پدرم و مرسده چه آمده است؟... دانگلار و فرناند و ویلفور که مرا به این روز انداختند، حالا چکار می‌کنند؟ به خدا قسم تا آنها را به حال و روز خودم نیندازم، آرام نمی‌گیرم!»

وقتی که کشتی قاچاقچیان به اولین بندر رسید دانه موهای سر و رویش را کوتاه کرد، و لباس ملوانان را پوشید. دیگر سر و ریختش کاملاً تغییر کرده بود.

از آن پس او به دسته قاچاقچیان که نجاتش داده بودند پیوست. کشتی آنها بعد از مدتی به جزیره‌ای رسید که قاچاقچیان می‌گفتند جزیره مونت کریستو

است. ادموند باخودش فکر کرد: «سونت کریستو! همان جایی که پدر فاریا گنجش را پنهان کرده است.»

قاچاقچیه‌ها چند روز در سونت کریستو ماندند. دانته وانمود کرد که صدمه دیده است و از آنها خواست که او را بگذارند و بروند. چندی که از رفتن آنها گذشت، او به جستجوی گنج مشغول شد. نشانی‌هایی را که پدر فاریا داده بود، به خاطر آورد و حدس زد که گنج باید در غاری پشت صخره‌ای چشمگیر و مشخص باشد. آنگاه با باروت صخره‌ای را که نشان کرده بود منفجر کرد و آن وقت خود را در مقابل دهانه غاری دید. غار بوسیله یک پلکان از پشت صخره جدا می‌شد و دیگر تا ته صاف بود. دانته از پلکان پایین رفت و در گوشه غار با کلنگی که همراه داشت زمین را کند. بعد از مدتی متوجه شد که کلنگش به فلز می‌خورد. چند ضربه دیگر زد و متوجه شد که کلنگ او به چوب برخورد کرده است. با شور و شوق فراوان زمین را کند. ناگهان صندوق بزرگی را دید. در صندوق را باز کرد. صندوق پر از گوه‌های گران‌بها و سکه‌ها و شمشهای طلا بود. بی اختیار فریاد زد: «آه... چه گنج سرشار و فراوانی! حالا می‌توانم زندگی

تازه‌ای آغاز کنیم. دیگر دارای مقام می‌شوم و نفوذ و قدرت به دست می‌آورم. حالا می‌توانم از آنهایی که زنده بگورم کردند، انتقام بگیرم.»

*

دانتِه به سوی «مارسی» بازگشت، وقتی که به آنجا رسید، توانست بفهمد که در طول آن چهارده سال، چه اتفاقی افتاده است. پدرش از ناامیدی و گرسنگی مرده بود، مسیو مزل، صاحب کشتی فرعون موقعیت و آزادی خودش را برای آزاد کردن دانتِه به خطر انداخته بود. بخت با دانگلار یاری کرده بود و او در این چهارده سال یک بانکدار میلیونر شده بود. ویلفور هم در کارش پیشرفت کرده بود و به مقام ریاست دادگستری پاریس رسیده بود. فرناند نیز کامیاب شده بود. او در ارتش خدمت می‌کرد. ژنرال بود و نشان لژیون دونور دریافت کرده بود. او هم مانند دانگلار و ویلفور در پاریس به سر می‌برد. مرده تا هجده ماه پس از بازداشت دانتِه شب و روز گریه کرده بود. اما پس از مدتی که دیگر از دانتِه خبری نشد با این خیال که دانتِه مرده است با فرناند ازدواج کرده بود.

دانتِه وقتی که این خبر را شنید آهی کشید و گفت: «آه! مرده، چقدر زود باور هستی.»

بعد پیش خودش فکر کرد: «دانگلار، ویلفور و فرناند همگی به پول و مقامی رسیده‌اند... دیگر خوشی و راحتی برایشان بس است. آنها باید مانند من رنج ببرند... یک رنج و عذاب آرام و ابدی... من پولدارم و راه بهره‌برداری از پول را هم بخوبی می‌دانم. خدا توانایی انتقام را به من می‌بخشد تا افراد بدجنس را کیفر دهم.»

*

یک سال دیگر هم گذشت. ادموند دانتِه در آتش انتقام می‌سوخت و گوش به زنگ فرصت مناسب بود. تا آنکه در سال ۱۸۳۸ به پاریس آمد و خودش را کنت مونت کریستو معرفی کرد.

فرناند یا کنت دومورسرف، و مرده، صاحب پسری شده بودند و اسمش را آلبر گذاشته بودند. کنت مونت کریستو در راه پاریس در یک حادثه جان آلبر را از مرگ نجات داده بود. وقتی که کنت به پاریس رسید یکر است به خانه آلبر

رفت. آلبر از دیدن او خوشحال شد و گفت: «دیدن شما برای من افتخارآمیز است. پدر و مادرم خیلی دلشان می‌خواهد شما را ببینند و از شما بخاطر نجات جان من سپاسگزاری کنند.»
فرناند به کنت خوشامد گفت.

چند لحظه بعد مرسته به درون آمد. او همینکه چشمش به کنت افتاد بکه خورد. آلبر پرسید: «حالتان خوب نیست، مادر؟»
مرسته پاسخ داد: «نه، از دیدن مردی که زندگی پسر من را نجات داد احساسی در من پیدا شد.»

کنت گفت: «خانم، شما خیلی لطف دارید.»
مرسته گفت: «ممکن است بقیه روز را هم سرافرازمان بفرمایید.»
کنت پاسخ داد: «متأسفم خانم، نمی‌توانم.»
مرسته پرسید: «پس می‌شود یک وقت دیگر این افتخار را داشته باشیم؟»
و کنت در پاسخ گفت: «با کمال میل!»
فردای آن روز کنت سونت کریستو به دیدن دانگلار رفت. کنت در بانک دانگلار حساب باز کرده بود.

دانگلار به کنت گفت: «کنت، من نامه‌ای از بانکداران رم دریافت کرده‌ام. آنها نوشته‌اند که من به شما اعتبار نامحدود بدهم.»
کنت پرسید: «خوب، اشکالی پیدا شده؟»
دانگلار گفت: «نه، فقط این کلمه «نامحدود»...

کنت پرسید: «می‌تسید من بیشتر از موجودی بانک از شما وام بگیرم؟»
دانگلار با غرور گفت: «تا حالا کسی به اندازه موجودی بانک من حساب باز نکرده است. خوب آیا یک میلیون فرانک اعتبار کافی است؟»
کنت با تحقیر گفت: «من با یک میلیون فرانک چه کار می‌توانم بکنم. احتیاجی ندارم اعتباری به این ناچیزی بازکنم... من برای سال اول تقریباً شش میلیون فرانک اعتبار می‌خواهم.»

دانگلار با شگفتی گفت: «شش میلیون فرانک!» دستمالش را از جیبش بیرون آورد و عرق پیشانی‌اش را پاک کرد و گفت: «حتماً، حتماً!»

*

فردای آن روز، کنت حادثه‌ای ترتیب داد که طی آن یکی از مستخدمهایش

زن و پسر جوان ویلفور را نجات دهد. ویلفور برای سپاسگزاری به نزد او آمد و از او تشکر کرد. کنت گفت: «من خوشحالم که باعث شدم پسری به پدرش برسد. بعد آنها درباره وضع دادگستری سرگرم صحبت شدند. کنت گفت: «من قوانین حقوقی همه کشورها را مطالعه کرده‌ام. روشهای مجازات قانونی جزایی را با مجازات طبیعی یعنی مقابله به مثل مقایسه کرده‌ام. مجازات قانونی جنایی به وسیله قاضی‌ها اجرا می‌شود. اما مجازات طبیعی به وسیله اشخاصی اجرا می‌شود که خداوند آنها را مأمور کرده است.»

ویلفور گفت: «شاید شما هم یکی از همین آدمها باشید!»

و کنت گفت: «بله، برای انجام خواسته‌های خداوند! خودم را طوری بار آورده‌ام که شایسته‌اش باشم!»

*

کنت در پاریس با ماکسیمیلیان مورل پسر مورل کارفرمای باوایی پیشین خود ملاقات کرد. ماکسیمیلیان یک افسر ارتش بود. آلبر که در این ملاقات حاضر بود به ماکسیمیلیان اشاره کرد و به کنت گفت: «در زیر این لباس یکی از پاکترین قلبها می‌تپد.»

کنت با خودش فکر کرد: «او قلب پاکی دارد؟ معلوم می‌شود پسر خلف پدرش است.»

کنت از همان دیدار اول به ماکسیمیلیان دل بست. او نمی‌دانست که ماکسیمیلیان عاشق والتین دختر ویلفور است و مادر والتین یعنی زن پیشین ویلفور مرده است.

ماکسیمیلیان و والتین می‌خواستند باهم عروسی کنند، اما ویلفور و نامادری والتین با این پیوند مخالفت می‌کردند.

طولی نکشید که کنت از آرزوهایی که خانم ویلفور برای پسرش ادوارد داشت باخبر شد، و یک روز به دیدار او رفت. خانم ویلفور پسرش را دنبال والتین فرستاد. آنها بعداً نشستند و با یکدیگر سرگرم گفت‌وگو درباره زهرها شدند. خانم ویلفور گفت: «می‌دانم که هیچوقت نمی‌شود اثر آرسنیک را از بین برد و آن را بی‌اثر کرد. آرسنیک همیشه اثرش آشکار می‌شود.» کنت گفت: «همینطور است. اما زهرهای دیگری هم هستند که اثری در بدن باقی نمی‌گذارند و همه خیال می‌کنند که مقتول سکنه کرده است.» خانم ویلفور گفت: «اما

جنایت هر چقدر هم زیرکانه انجام شود، جنایت است. و وجدان هیچوقت آن را نمی‌بخشد.»

کنت سری تکان داد و گفت: «درست است، خانم! اما وجدان همیشه برای هرکاری که کرده‌ایم هزار دلیل خوب و قانع‌کننده می‌آورد. مثلاً محبت مادری کار بسیار پاکی است، اما همیشه سبب خیلی چیزها می‌شود.»
خانم ویلفور گفت: «می‌دانید کنت، من همیشه به علم داروسازی و علم شیمی علاقه داشته‌ام.»

کنت با لبخند جواب داد: «عالی است، خانم! فردا صبح چند نمونه برای آزمایش به نزدتان می‌فرستم.»

وقتی که کنت از خانه ویلفور بیرون می‌آمد پیش خودش فکر کرد:
«پیشامد خوبی شد! دانه روی زمین بایر نیفتاده است!»

پس از آن کنت حواسش را متوجه دانگلار کرد. او به یک تلگرافچی رشوه داد تا یک خبر ساختگی به روزنامه‌های پاریس مخابره کند. دانگلار روزنامه را خواند و باخودش گفت: «حالا که در اسپانیا شورش شده است باید سهام اسپانیایم را بفروشم.» و ترتیب فروش آنها را داد.
صبح روز دیگر روزنامه‌ها نوشتند که خبر دیروز بی‌اساس بوده است و سبب و چگونگی تلگراف ساختگی را هم یادآورشند.

وقتی که دانگلار روزنامه‌ها را خواند، بی‌برد که چه اشتباهی کرده است. اما دیگر فایده‌ای نداشت. او دوستی بر سر خود کوبید. این اشتباه یک میلیون فرانک به او ضرر زده بود. پس از آن، کنت به فکر انتقام از فرناند افتاد. فرناند شهرت و ثروتش را در طول جنگ بین یونان و ترک‌های عثمانی در خدمت علی تبه‌لین فرمانده یونانی به دست آورده بود. «تبه‌لین» به دست ترک‌ها کشته شد و ثروتش به فرناند رسید.

کنت مونت کریستو
مقاله‌ای نوشت و به سبب آن
حقیقتی که تا آن وقت پنهان
مانده بود، کشف شد. قضیه از
این قرار بود که در طول جنگ
بین عثمانی و یونان یک افسر
فرانسوی به نام فرناند که

علی تبه لین به او خیلی اطمینان داشت در ازای دو میلیون کراون به فرمانده یونانی خیانت کرد. بعد از این جریان از فرناند بازپرسی کردند. فرناند گفت: «من بی گناهم.»

اما دختر تبه لین که کنت سونت کریستو او را به پاریس آورده بود، فرناند را شناخت و فریاد زد: «قاتل! خون پدرم روی پیشانی تو است!»

فرناند مانند دیوانه ها از اتاق بازپرسی بیرون دوید. بعد شورای دادگاه او را محکوم کرد: «ما او را جنایتکار و خائن تشخیص می دهیم.»

آلبر پسر فرناند، پی برد که کنت همه این کارها را انجام می دهد و به خودش گفت: «چرا کنت می خواهد ما را سراقنده کند؟»

همان شب آلبر به دنبال کنت به تالار اپرا رفت و گفت: «من آمده ام تا از شما برای کارهایتان توضیح بخواهم.»

کنت گفت: «خوب، پس شما می خواهید با من مبارزه کنید؟»

دوستان آلبر کوشیدند که از مبارزه او و کنت جلوگیری کنند. اما نتوانستند. آلبر دستکشش را به صورت کنت کوبید و کنت گفت: «دستکش شما را با گلوله پس می فرستم.» وقتی که آلبرت رفت، ماکسیمیلیان سورل که با کنت به تالار اپرا آمده بود از کنت پرسید: «با آلبر چه کاری خواهید بکنید؟»

کنت با خشم پاسخ داد: «ماکسیمیلیان، من آلبر را پیش از ساعت ده صبح فردا می کشم و از تو هم خواهش می کنم شاهد من باشی.»

سورل با لحنی یادآورنده به او گفت: «اما، کنت، پدر آلبر خیلی او را دوست دارد.»

کنت بی درنگ گفت: «این حرفها را به من زن! می خواهم فرناند رنج برد.»

همان شب، زنی به دیدار کنت رفت که روبنده ای به چهره اش بسته بود. کنت از او پرسید: «خانم شما کی هستید؟» زن روبنده را از چهره برداشت و گفت: «ادموند، تو نباید پسرم را بکشی!»

کنت باشگفتی و حیرت پرسید: «اسم چه کسی را گفتی؟»

زن ناشناس تکرار کرد: «اسم ترا! ترا که فقط من هنوز فراموش نکرده ام. ادموند این مرده است که پیش تو آمده.»

کنت گفت: «مرده مرده است خانم!»

زن گفت: «مرده زنده است و همه چیز را به یاد دارد، چون تنها او بود

که وقتی ترا دید شناخت. اگر من بخاطر اینکه وقتی تو در زندان بودی با فرناند عروسی کردم، گناهکارم، پس چرا از فرناند انتقام می‌گیری؟»
کنت گفت: «خانم، من در اثر توطئه فرناند به زندان رفتم.»
بعد تمام داستان زندانی شدنش را برای مرسده تعریف کرد.

مرسده گفت: «ادموند، خواهش می‌کنم پسر من را به من ببخش!»
کنت با خشم گفت: «خداوند مرا از مرگ رهایی داد تا عدالت را اجرا کنم حالا چگونه می‌توانم دستورش را ندیده بگیرم؟ غیرممکن است! انتقام من باید گرفته شود. من چهارده سال رنج بردم.»

مرسده پاسخ داد: «انتقام بگیر، از فرناند و از من انتقام بگیر، اما نه از پسر من. او ادموند، من هم رنج بردم.»

کنت گفت: «آیا تا به حال رنج برده‌ای از این که پدرت از دوری تو بمیرد؟ و آیا رنج برده‌ای از این که وقتی در ژرفنای یک سیاهچال در آستانه مرگ هستی، نامزدت با دشمن و رقیب عروسی کند؟»

مرسده گفت: «نه؛ اما دیده‌ام که مردی که دوستش دارم می‌خواهد پسر من را بکشد.»

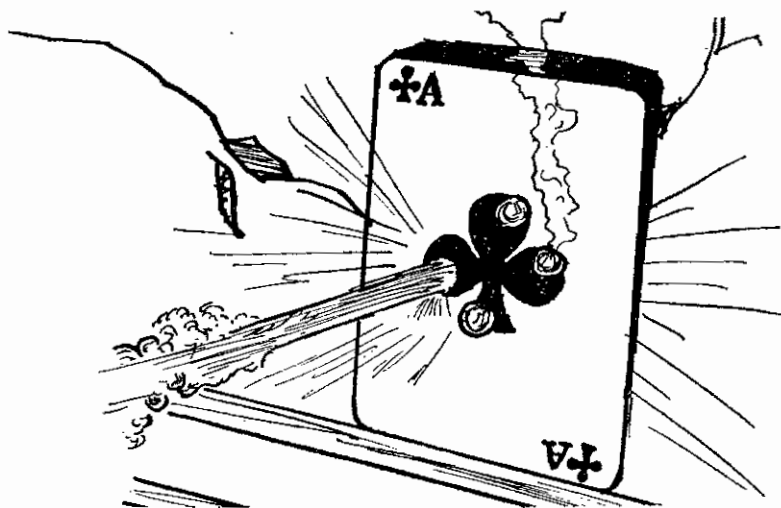
کنت با ناراحتی گفت: «پس، پسر تو زنده می‌ماند، اما من به جای او می‌میرم!»

مرسده گفت: «او ادموند، چقدر لطف داری. اما سرانجام خواهی دید که هنوز هم همان احساس آن روزهایم را نسبت به تو دارم. خدا حافظ، ادموند.» و بعد رفت. کنت با خودش فکر کرد: «من چقدر ابله بودم که روزی که می‌خواستم انتقام بگیرم قلبم را از هم پاره نکردم!»

*

صبح روز دیگر، ماکسیمیلیان، شاهد کنت به خانه او رفت.
کنت از ماکسیمیلیان پرسید: «تا حالا دیده‌ای که من تپانچه به دست بگیرم؟»

ماکسیمیلیان گفت: «هرگز!»
کنت یک ورق آس خاج را به دیوار تکیه داد و با چهارگلوله چهار طرف خال وسط را سوراخ کرد. ماکسیمیلیان گفت: «خیلی عجیب است! کنت از شما خواهش می‌کنم آلبر را نکشید. آخر این جوان بدبخت مادر دارد.»

کنت گفت: «تو راست می‌گویی، اما آلبر مرا می‌کشد.»
 ما کسیمیلیان با خواهش گفت: «اما، کنت...»
 و کنت به میان حرفش پرید که: «من به اندازه کافی عمر کرده‌ام.»
 ساعتی پس از آن، در محل جدال، کنت و ما کسیمیلیان و شاهد آلبر
 چشم به راه آلبر بودند. ده دقیقه از وقت مقرر گذشته بود.
 آنگاه ناگهان آلبر سوار بر اسب چهار نعل پیش آمد... آلبر جلو کنت
 ایستاد و گفت: «آقایان دلم می‌خواهد به حرفهایی که به کنت می‌زنم گوش
 کنید. آقا، من بخاطر بی‌آبرو کردن پدرم شما را به دوئل دعوت کردم، خیال
 می‌کردم که او هر چقدر هم گناهکار می‌بود، شما اجازه نداشتید مجازاتش کنید.
 اما بعد فهمیدم که شما حق داشتید. خیانت پدرم به شما، و ناراحتیهای دلخراشی
 که برای شما به بار آورد، سرا وادار می‌کند که از شما معذرت بخواهم. من
 آشکارا اعلام می‌کنم که شما حق داشتید انتقام خودتان را از پدرم بگیرید.»
 کنت پی برد که مرسته تمام ماجرا را برای پسرش تعریف کرده است و
 از این موضوع سخت ناراحت شد. گفت: «من معذرت شما را می‌پذیرم.» و آنگاه
 با آلبر دوستانه دست داد.

فرناند در خانه‌اش منتظر شنیدن نتیجه دوئل بود، اما وقتی که شنید
 پسرش از کنت مونت کریستو معذرت خواسته است، خشمگین شد و یگراست

نزد کنت رفت و گفت: «چون پسر من با تو دوئل نکرد، من خودم ترا به دوئل با شمشیر دعوت می‌کنم. اما پیش از آنکه شمشیرم را به قلبت فروکنم، می‌خواهم بدانم که تو، کنت مونت کریستو، کیستی و اسم حقیقی‌ات چیست؟» کنت از اتاق بیرون رفت، لباسهای سلوانی‌اش را پوشید و نزد فرناند برگشت و گفت: «فرناند، حالا مرا می‌شناسی؟»

فرناند باشگفت زدگی گفت: «ادموند دانته!» و آنگاه از خانه کنت بیرون دوید، سوار کالسکه‌اش شد و به کالسکه‌ران گفت: «برو خانه! خانه!»
وقتی که به خانه‌اش رسید، دید مرده و آلبر دارند خانه‌اش را ترک می‌کنند.

آلبر مادرش را به کالسکه سوار کرد و گفت: «جرأت داشته باش، مادر! بیا. اینجا دیگر خانه ما نیست!» بعد سوار کالسکه شدند. آلبر گفت: «من وارد ارتش می‌شوم.»

مرده گفت: «من هم به ماری می‌روم و تا آخر عمر به دعا و عبادت خداوند می‌پردازم.»

از آن طرف، فرناند داخل اتاق خودش شد. پرده‌ها را کشید. رفتن زن و فرزندش در این وقت، داغ دل او را تازه کرده بود. همینکه کالسکه از در حیات منزل بیرون رفت، صدای شلیک یک گلوله به گوش رسید. فرناند خودش را کشته بود.

*

وقتی که فرناند مُرد، کنت مونت کریستو متوجه و بلفور شد. مدتی پس از

آنکه کنت با خانم ویلفور درباره زهر صحبت کرد، مرگ بر خانه ویلفور سایه انداخت. اولین قربانی مسیو دوسن موران پدر بزرگ مادری والتین بود. مسیو ویلفور از مادام دوسن موران پرسید: «شوهر شما در اثر چه مرد؟»
مادام دوسن موران که خیلی ناراحت بود، گفت «مثل اینکه سخته کرده بود.»

مدتی بعد، مادام دوسن موران که در خانه ویلفور مانده بود، بیمار شد. همان شب والتین در باغ با ماکسیمیلیان دیدار کرد و جریان را برایش شرح داد و گفت: «این خانه ماتمکده شده است!»

ماکسیمیلیان گفت: «اوه، والتین، همین الان بیا برویم و باهم عروسی کنیم. تا وقتی که اوضاع خانه سروسامان نگرفته است بر نمی گردیم.»
اما والتین در جواب گفت: «نه. نمی توانم مادر بزرگ مریض و پدر بیچاره ام را تنها بگذارم.»

فردای آن روز، مادام دوسن موران درگذشت. ویلفور به پزشک گفت:
«آه، دکتر عزیز، خداوند با خانواده من دشمن است.»

چند روز بعد، یکنفر خدمتکار، لیمونادی را که برای آقای «نوارتیه» پدر ویلفور حاضر کرده بود، خودش نوشید و مرد. آقای نوارتیه فلج شده بود و ناگزیر بود در خانه ویلفور بماند.

ویلفور به پزشک گفت: «دکتر، مرگ دوروبرم را گرفته است.»

پزشک پاسخ داد: «مرگ نیست... جنایت است!»

ویلفور پرسید: «در خانه من؟»

پزشک گفت: «مسیو ویلفور، چه کسی از مرگ خانم و آقای دوسن موران و آقای نوارتیه سود می برد؟ چه کسی بجز نوه آنها، یعنی دختر شما از مرگ آنها سود می برد؟»

ویلفور فریاد زد: «غیر ممکن است!»

پزشک گفت: «نه آقا! جنایت کار زشتی است. چون شما رئیس دادگاه هستید، وظیفه شماست که قاتل را دستگیر کنید.»

ویلفور در پاسخ گفت: «نه، والتین بی گناه است! من دخترم را به پای میز محاکمه نمی کشم تا به دست جلاد سپرده شود.»

پزشک گفت: «بسیار خوب، اما اگر یکنفر بمیرد دیگر مرا خبر نکنید، چون نمی آیم.»

اما چندی پس از آن وقتی که ویلفور خودش به مطب پزشک رفت، پزشک دعوت او را پذیرفت. ویلفور با لحن گرفته‌ای به پزشک گفت: «باید بیایید، این بار نوبت والتین است.»

پزشک باشگفتی پرسید: «والتین؟ پس من اشتباه می‌کردم.»
وقتی که ما کسیمیلیان شنید که والتین بیچاره شده است یکرست به خانه کنت مونت کریستو رفت. پیش خود می‌گفت: «کنت به من قول داده است که اگر چیزی خواستم نزد او بروم. حالا او آن چیز را به من خواهد داد.»
وقتی که ما کسیمیلیان پیش کنت رسید گفت: «والتین دو ویلفور روبه مرگ است.»

کنت گفت: «به من چه مربوط است؟ خداوند خانواده ویلفور را به مرگ محکوم کرده است. همه آنها می‌میرند.»

اما ما کسیمیلیان گفت: «اما من والتین را دوست دارم.»
کنت در پاسخ گفت: «تو او را دوست داری؟ بدبخت، تو عاشق یک نسل نفرین شده هستی!»

اما کنت دینی را که به پدر ما کسیمیلیان داشت، به یاد آورد و گفت: «بسیار خوب، من به تو کمک می‌کنم. والتین نخواهد مرد.»

چهار شب پس از آن، والتین به شنیدن صدای باز شدن در کتابخانه از خواب بیدار شد. بعد وقتی که دید کنت مونت کریستو به بسترش نزدیک می‌شود، گفت: «کنت مونت کریستو.»

کنت آهسته گفت: «نترس. من مراقبت هستم و می‌خواهم ترا به ما کسیمیلیان برسانم. من شاهد بودم که بعضیها نزد تو آمدند؛ و وقتی که زهر بیشتری را در لیوانت ریختند، آن را خالی کردم.»

والتین گفت: «اگر شما این را دیدید، پس بایستی بدانید چه کسی زهر در لیوانم ریخته است!»

کنت گفت: «بله الان نیمه شب است، این ساعت، درست همان وقتی است که قاتل خیلی دوست دارد. وانمود کن که در خواب هستی تا تو هم قاتل را بشناسی. من پشت در پنهان می‌شوم.»

کمی پس از اینکه کنت پنهان شد، والتین دید در اتاق باز می‌شود؛ هیکل یک زن به تختش نزدیک می‌شد. وقتی که زن به بالای تخت رسید و زهر را در لیوان والتین ریخت او را شناخت: «زن پدرم!»

پس از آن که خانم ویلفور از اتاق بیرون رفت، کنت بازگشت. والتین پرسید: «چرا او این کارها را می‌کند؟»

کنت پاسخ داد: «پول زیادی از پدر بزرگ و مادر بزرگتان به شما به ارث رسیده است. او می‌خواهد این پول به پسرش ادوارد برسد. وقتی که تو بمیری ثروتت به پدرت می‌رسد و پس از مرگ پدرت به ادوارد.»
والتین پرسید: «آیا نمی‌توانم این خانه را ترک کنم؟ آیا نمی‌توانم فرار کنم؟»

کنت پاسخ داد: «نه. هر جا بروی او به دنبال می‌آید. تو زنده می‌مانی. اما به این شرط که به حرفهای من گوش کنی!»

والتین با دستپاچگی پرسید: «چکار باید بکنم؟»
کنت گفت: «باید کورکورانه هرکاری را که به تو می‌گویم بکنی. هر چه پیش آمد، با داباداد. ناراحت نباش. حتی اگر در یک تابوت هم بیدار شدی نباید بترسی. بدان که یک دوست، یک پدر، مراقب تو و ماکسیمیلیان است.»
بعد کنت یک حب به والتین داد و او هم آن را بلعید. کنت با خوشرویی گفت: «خدا حافظ فرزندم، تو نجات پیدا کردی.»

صبح روز دیگر همه خیال کردند والتین مرده است. سرانجام آقای نوارتیه اسم قاتل را به ویلفور گفت: «عدالت باید اجرا شود. انتقام دخترم را می‌گیرم.»

پس از مراسم دفن والتین، کنت به اتفاق ماکسیمیلیان رفت. ماکسیمیلیان داشت وصیتنامه می‌نوشت.

کنت به او گفت: «مگر می‌خواهی خودت را بکشی؟»
ماکسیمیلیان پرخاشگرانه گفت: «چه کسی جرأت دارد جلوم را بگیرد؟»
کنت گفت: «من، ماکسیمیلیان. فرزند آقای مورل نباید امروز بمیرد.»
ماکسیمیلیان در جواب گفت: «چرا از پدرم صحبت می‌کنید؟»

کنت پاسخ داد: «چون من کسی هستم که پدرت با او دوست بود و سعی می‌کرد جاننش را نجات دهد. من ادمنود داتنه هستم... ماکسیمیلیان، من ترا مثل پسر دوست دارم. به تو دستور می‌دهم که زنده بمانی، چون دوباره روزی خوشحال می‌شوی!... به من قول بده که تا یک ماه دیگر زنده بمانی. امیدوار باش دوست من، امیدوار باش.»

ماکسیمیلیان گفت: «بسیار خوب، من تا یک ماه دیگر زنده می‌مانم.»

ویلفور که از غم و ناراحتی زیاد دیوانه شده، سر حرفش ایستاد و خوس
انتقام دخترش را بگیرد. از همین رو، نزد همسرش رفت و گفت: «خانم، زهر را
کجا پنهان می‌کنی؟» مادام ویلفور یکه خورد و با لکت به او جواب داد:
«من - من نمی‌فهم!» ویلفور جلو رفت و فریاد زد: «زهری را که تا حال با آن
چهار نفر را کشته‌ای کجا پنهان کردی؟»

مادام ویلفور چهره‌اش را در دستهایش پوشاند و فریاد زد: «ویلفور...
ویلفور!»

ویلفور داد زد: «پس تو تکذیب نمی‌کنی؟ نمی‌توانی هم تکذیب
کنی! امیدوارم برای خودت هم کمی زهر نگهداشته باشی تا بتوانی از مجازات
فرار کنی. دلم نمی‌خواهد ترا به دار بزنند و سبب بدنامی من و پسرم شوی، اما
می‌خواهم عدالت اجرا شود!»

خانم ویلفور به زانو افتاد و گفت: «سرا ببخش ویلفور! بگذار زنده بمانم!»
ویلفور زهر خندی زد و گفت: «نه، خانم. من الان می‌روم. اگر وقتی که
باز می‌گردم عدالت اجرا نشده باشد، ترا با دستهای خودم بازداشت می‌کنم.»
آن شب وقتی که ویلفور برگشت، خانم ویلفور که زهر خورده بود،
تلوتلو خوران نزد او رفت و گفت: «ویلفور، عدالت اجرا شد!»

و بعد به زمین افتاد و سرد. ویلفور که نمی‌خواست پسرش جسد مادر را
ببیند، از اتاق بیرون رفت و از خدمتکار پرسید: «پسرم کجاست؟»

خدمتکار جواب داد: «خانم ویلفور نیم‌ساعت پیش ایشان را احضار
کردند.»

ویلفور به اتاق زنش
رفت و در آنجا با جسد پسرش
روبه روشد. به لباس ادوارد
یکه کاغذ سنجاق شده بود.
ویلفور کاغذ را باز کرد و
خواند:

«بدانید که من برای
پسرم مادر خوبی بودم، چون
بخاطر پسرم جنایت کردم
یک مادر باوفا نمی‌تواند از

فرزندش جدا شود.»

ویلفورمات و مبهوت و تلوتلوخوران به اتاق پدرش رفت و دید کنت-
مونت کریستو نزد پدرش است. با خشم از کنت پرسید: «تو دیگر اینجا چکار
می کنی؟»

کنت با خونسردی جواب داد: «من به اینجا آمده‌ام که بگویم تو
بدهیات را به مقدار کافی پرداخته‌ای و از این لحظه به بعد از خدا می‌خواهم
که او هم مانند من ترا ببخشد.»

ویلفور پرسید: «تو کی هستی؟ مگر من به تو قسمی کرده‌ام؟»
کنت گفت: «تر مرا در کام مرگ وحشتناکی انداختی. تو مرا از آزادی،
عشق و خوشبختی دور
کردی. من ادموند دانته
هستم! آیا مرا به یاد
داری؟»

ویلفور کنت را
کشان‌کشان به اتاق
زنش برد و گفت: «بین،
ادموند دانته، خوب
انتقامت را گرفتی؟»

کنت از دیدن جسد
ادوارد ناراحت شد و به
خودش گفت: «بچه‌اش
هم مرده است! خدایا مرا

ببخش نمی‌بایستی اینقدر زیاده‌روی می‌کردم.»
در همان حال که کنت آنجا ایستاده بود رگهای شقیقه ویلفور باد کرد،
انگار می‌خواست از سرش بیرون بزنند. مغزش آتش گرفته بود. او پاك دیوانه
شده بود.

*

حالا تنها دانگلار باقی مانده بود. کنت مونت کریستو به دیدن او رفت.
دانگلار گفت: «بعضی از آدمهای سرشناس امسال بدبخت شدند. ویلفور...
فرناند...»

گفت: «باوجود این یک نفر میلیونر می‌تواند در برابر بدبختی
ایستادگی کند. پول بسیاری از ناراحتیها را حل می‌کند.»

دانگلار پاسخ داد: «بله، اگر پول مایه دلداری شود، پس من غم و
دردی ندارم؛ چون پولدارم.»

گفت با خونسردی گفت: «عالی است! خوب آقا، من نزد شما شش
میلیون فرانک اعتبار دارم. یک میلیون فرانک از آن را گرفته‌ام. حالا پنج میلیون
فرانک دیگر می‌خواهم.»

دانگلار از پشت میزش بلند شد و گفت: «اما...»

گفت به آرامی پرسید: «به من اعتماد ندارید؟»

دانگلار با دستپاچی گفت: «البته که دارم. من پول را به شما می‌دهم.»
همانطور که گشت انتظار داشت، پس گرفتن پول دانگلار را به سختی
خانه خراب کرد. دانگلار برای فرار از چنگ طلبکارها به ایتالیا گریخت.

در آنجا گشت به وسیله عده‌ای راهزن او را دزدید. و آنها آنقدر او را در
یک دخمه نگه داشتند، تا از گرسنگی به حال مرگ افتاد. بعد گشت مونت کریستو
نزد او رفت... و با لحنی جدی گفت: «آیا به رفتار کثیفی که در زندگی داشته‌ای
اعتراف می‌کنی؟» دانگلار به زانو افتاد و دامن شل گشت را گرفت و گفت:
«بله! اعتراف می‌کنم! اعتراف می‌کنم!»

گشت با مهربانی گفت: «پس ترا می‌بخشم!»

دانگلار دردمندانه پرسید: «تو کیستی؟»

گشت با خونسردی پاسخ داد: «من کسی هستم که تو زیر پا لگدمالشت
کردی تا خودت به جاه و مقام برسی. من کسی هستم که تو پدرش را محکوم
کردی تا از زورگرسنگی بمیرد... من هم ترا محکوم کردم که از گرسنگی بمیری.
اما حالا ترا می‌بخشم، چون خودم هم نیازمند بخششم. من ادموند دانتس
هستم!»

دانگلار همینکه این اسم را شنید خشکش زد و از تعجب دهانش باز
ماند و خودش را پس کشید.

ادموند دانتس گفت: «بلندشو. تو نجات پیدا کردی. وقتی که حالت خوب
شد، دستور می‌دهم آزادت کنند.»

*

بعد کنت بر آن شد که ماکسیمیلیان را خوشبخت سازد. او تنها با کردار نیک می توانست کفاره گناهانش را پس بدهد. او والتین را که به خواب رفته بود، و همه می پنداشتند مرده است، از خواب بیدار کرد و او را به جزیره مونت کریستو برد. در آنجا دو دل داده به یکدیگر رسیدند.

کنت وقتی که خوشبختی و آسایش آنها را دید گفت: «بدون من هر دو شما مرده بودید. من شما دو نفر را به هم رساندم. خدا باید زندگی این دو دل داده را که من نجات دادم، در برابر کارهای بد من بنویسد.»

مدتی پس از آن کنت با کشتی به سرزمینی دور دست سفر کرد. او نامه ای برای ماکسیمیلیان و والتین به جا گذاشت.

ماکسیمیلیان و والتین برای بدزق او به ساحل آمدند، وقتی که کشتی از نظر دور می شد، ماکسیمیلیان گفت: «آیا ما دیگر او را نخواهیم دید؟»

آنگاه آندو نامه ای را که کنت نوشته بود خواندند:

«شما به پاریس باز می گردید. در آنجا آقای نوارتیه چشم به راه است تا ازدواج شما را تبریک بگوید.

فرزندان من! هر وقت توانستید، برای مردی که مانند شیطان برای مدتی خودش را با خدا برابر می دانست دعا کنید. او حالا می داند که تنها خدا است که دارای توانایی بی اندازه و خرد و منطقی بی نهایت است.

زندگی کنید و شادمان باشید. هرگز از یاد نبرید که خرد و حکمت بشری در دو کلمه خلاصه می شود - شکیبایی و امید.

دوست شما، ادموند دانت

(کنت مونت کریستو)

از این سری منتشر
کرده ایم :

- ۵۳- ماجرای خانوادۀ رابینسون
- ۵۴- کنت مونتاگ کریستو
- ۵۵- وحشی کوچولو
- ۵۶- الماس خدای ماه
- ۵۷- هرکول
- ۵۸- پسر پرنده
- ۵۹- دختر مهر بان ستاره ها
- ۶۰- شجاعان کوچک
- ۶۱- بلبل
- ۶۲- امیل و کار آسمان
- ۶۳- شاهزاده خانم طاووس
- ۶۴- کریستف کلمب
- ۶۵- ملکه زنبور
- ۶۶- امیر ارسلان نامدار
- ۶۷- کرسو
- ۶۸- آینه سحر آمیز
- ۶۹- جانوران حق شناس
- ۷۰- غریبه سخنگو
- ۷۱- سیب جوانی و آب زندگانی
- ۷۲- پسرک چوپان و گاو نر
- ۷۳- اسب سفید
- ۷۴- آسیاب سحر آمیز
- ۷۵- گنجشک زبان بریده
- ۷۶- دو برادر
- ۷۷- ازدهای شمال
- ۷۸- خواننده تصویرها

- ۲۲- رابین هود و دلاوران جنگل
- ۲۴- خرگوش مشتعل گشا
- ۲۵- رابینسون کروزو
- ۲۶- سفرهای تاملیور
- ۲۷- پری دریایی
- ۲۸- صندوق پرنده
- ۲۹- پسرک بند انگشتی
- ۳۰- فندق جادو
- ۳۱- بانوی چراغ بدست
- ۳۲- شاهزاده موطلائی
- ۳۳- سلطان ریش بزی
- ۳۴- خرآواز خوان
- ۳۵- آدمک چوبی
- ۳۶- جادوگر شهر زمرد
- ۳۷- سامو وحشی
- ۳۸- سنگ شمال
- ۳۹- آلیس در سرزمین عجایب
- ۴۰- اسب سرکش
- ۴۱- جک غول کش
- ۴۲- آیوانهو
- ۴۳- آرزوهای بزرگ
- ۴۴- بازمانده سرخ پوستان
- ۴۵- کیم
- ۴۶- دوردنیا در هشتاد و روز
- ۴۷- سرگذشت من
- ۴۸- لور نادون
- ۴۹- هکلیبری فین
- ۵۰- ملا نصرالدین
- ۵۱- گرگ دریا
- ۵۲- نام سایر

- ۱- اردک سحر آمیز
- ۲- کفش بلورین
- ۳- نهنگ سفید
- ۴- فندق شکن
- ۵- پشه بینی دراز
- ۶- آرتور شاه و دلاوران میزگر
- ۷- سندباد بحری
- ۸- او لیس و غول یک چشم
- ۹- سفرهای مارکوپولو
- ۱۰- جزیره گنج
- ۱۱- هایدی
- ۱۲- شاهزاده های پرنده
- ۱۳- سفید برفی و گل سرخ
- ۱۴- شاهزاده و گدا
- ۱۵- اسپار تاکوس
- ۱۶- خیاط کوچولو
- ۱۷- جزیره اسرار آمیز
- ۱۸- خلیفه ای که لک لک شد
- ۱۹- دیوید کا پرفیلد
- ۲۰- الماس آبی
- ۲۱- دن کیشوت
- ۲۲- سه تفنگدار

سازمان کتابهای طلایی